

Med § 257 jævnføres § 341, 2det Stykke, hvorom gælder samme Bemærkning som oven for gjort ved § 335, sidste Punktum.

§ 345

raader Bod paa den ofte paaklagede Mangel i den gældende Ret, at klare og i og for sig ubetydelige Sager føres op gennem 3 Instanser, blot fordi Tiltalte ønsker at trække Afgørelsen i Langdrag. Det ligger i Henvisningen til Kapitel XXVII, at den i Medfør af nærværende Paragraf undtagelsesvis tilladte Anke til Højesteret ikke kan omfatte Spørgsmaalet om Beviset for Tiltaltes Skyld.

Kapitel XXIX.

Kære til højere Ret.

Hvad der her kaldes Kære, er det samme, som i det tidligere Forslag kaldtes Besværing. Dette Instituts Øjemed er at aabne Parterne Adgang til paa en let og hurtig Maade at bringe den underordnede Rets Kendelser og andre Beslutninger frem til særskilt Prøvelse for overordnet Ret. Denne Kæreadgang maa dog undergives en vis Begrænsning, ligesom Kære ikke ubetinget kan virke suspenderende, idet Adgangen i modsat Fald kunde misbruges til chikanøs Hindren eller Forhalen af Sagen, jfr. i saa Henseende § 346 og § 347, sidste Punktum. Den Fremgangsmaade, der skal følges ved Anvendelsen af Kære, er, som det vil ses af §§ 348—350, simpel og meget lidt forbunden. En tilsvarende Form for Klage til højere Ret findes saavel i N. L. (Kapitel 29) som i den østerrigske og tyske Lov.

Den Omarbejdelse, der her har fundet Sted af det tidligere Forlags 6te Afsnit Kapitel III, og som blandt andet bestaar i, at dettes to Afdelinger ere sammenarbejdede til et, indeholder tillige visse reelle Ændringer, af hvilke følgende skulle fremhæves:

Det er i § 346, 3die Stykke, bestemt, at i de Sager, i hvilke Anke ifølge § 345 kun kan finde Sted i Kraft af en særlig Tilladelse fra Højesteret, er ogsaa Parternes Adgang til Kære knyttet til denne Betingelse. — Den almindelige Kærefrist er i § 347 sat til 14 Dage i Stedet for som i Forslaget 4 Uger, jfr. ogsaa N. L. § 408, 2det Stykke, hvorhos der i Paragrafens 2det Stykke er bestemt, at Kære imod Kendelser

og Beslutninger, afgivne under Domsforhandlingen, hvorved det paalægges nogen, som ikke er Part i Sagen, og som er til Stede i Retten, at afgive Vidnesbyrd eller lignende, maa erklæres straks paa Stedet. (Det tidligere Forslag gav her en 3 Dages Frist). Denne Bestemmelse synes uundværlig, naar henses til, at det efter Omstændighederne meget store Apparat, der er tilvejebragt for Domsforhandlingens Skyld, helt kan standses, naar f. Eks. et Hovedvidne vægrer sig ved at besvare et eller andet Spørgsmaal. Selvfølgelig bør Vidnet have Adgang til at indbringe Spørgsmaalet om dets Vidnepligt for højere Ret, men det synes paa den anden Side et billigt Krav, at Vidnet, der selvfølgelig kun bør vægre sig ved at svare, naar det har alvorlige Grunde for sin Vægtring, straks maa erklære at ville paakære Rettens Kendelse, og ikke skal have Loy til først at holde alle dem — Dommere, Parter, Vidner etc. — der ere interesserede i Domsforhandlingens hurtigst mulige Fremme, hen med Overvejelser af, hvor vidt Spørgsmaalet er tilstrækkelig tvivlsomt og tilstrækkelig vigtigt til at foranledige et Kæremaal (jfr. ogsaa N. L. § 408, 1ste Stykke). Endvidere er den i det tidligere Forslags § 409 indeholdte Summabegrænsning, for saa vidt angaar Kendelser, ved hvilke Straf er paalagt, opgiven; paa den anden Side er Kæremaalets Evne til at virke suspenderende paa den paagældende Kendelses eller Beslutnings Fuldbyrkelse i højere Grad end efter det tidligere Forslag gjort afhængig af Rettens Skøn (jfr. § 347 sammenholdt med det tidligere Forslags § 412). — I samme Paragrafs 2det Stykke har man opgivet at sætte nogen særlig Frist for Indgivelsen af skriftlige Udtalelser til den overordnede Ret. Naar det tidligere Forslags § 413, 2det Stykke, her satte en Frist af en Uge, men med Adgang for Retten til at tage senere indsendte Udtalelser i Betragtning, er dette noget nær det samme som ikke at sætte en Paaskyndelses-, men en Forhalingsfrist. I mangfoldige Tilfælde, t. Eks. hvor Kære er rejst mod en Fængslingskendelse, eller hvor hele Domsforhandlingen venter efter Kæremaalets Udfald, uden at dette frembyder særlige Vanskeligheder, bør Spørgsmaalet kunne afgøres langt hurtigere end i Løbet af en Uge, og for de særlige Tilfælde, hvor mere indgaende Undersøgelser og Overvejelser ere nødvendige, skulde den nævnte Ugefrist netop ikke være bindende. — I § 350, 2det Stykke, er foreskrevet, at der altid skal være Forsvarer, hvor mundtlig Forhandling af et Kæremaal